

РЕШЕНИЕ

№ 4903

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3765** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), чрез процесуалния представител-юрк. Н. Д., срещу Решение №ППН-01- 862/2020 от 16.03.2022 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, В ЧАСТТА МУ, с която Жалба с рег. №ППН-01-862 от 03.12.2020 г. по регистъра на КЗЛД, подадена от И. С. У. срещу администратора на лични данни ГДИН, за извършено нарушение на чл.5, § 1, б. “ а “ от Регламент (ЕС) 2016/679 - принцип за законосъобразността, а именно за това, че на 10.11.2020 г. ГДИН е предоставила лични данни за жалбоподателя в обхват имена, ЕГН и изтърпяно наказание, на трето лице при липса на условие за това по чл.6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, като на основание чл.83, §5, б. “а“ от с. р. на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева.

Наведените основания за оспорване са за противоречие с материалноправните норми, несъответствие с целта на закона и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - чл.146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че КЗЛД неправилно е конституирала ГДИН като ответна страна в административното производство, в качеството ѝ на администратор на лични данни. Твърди се, че фактическият състав на нарушението по чл. 5 от Регламента не е реализиран и отговорността на ГДИН е неправилно ангажирана, поради наличието на родствена връзка между лицето, за което се отнасят

разкритите данни и лицето, на което последните са разкрити. Като нарушение се твърди и това, че Комисията не е взела предвид обстоятелството, че удостоверението е било необходимо с цел установяване, упражняване или защита на правни претенции, съобразно чл.9, § 2, б. „е“ от Регламента. Въз основа на изложеното е направено искане за отмяна, на Решение №ППН-01- 862/2020 от 16.03.2022 г. на КЗЛД.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град жалбоподателят се представлява по пълномощие от юрк. Д., чрез която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разносните за съдебното производство. При условията на евентуалност, ако съдът отхвърли жалбата, въвежда възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът - КЗЛД не се представлява. В депозираните по делото на 13.06.2022 г. писмени бележки, излага подробни съображенията за неоснователност на подадената жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна /ЗС/ И. У., чрез процесуалния си представител адв. З. Р. в становище от 30.05.2022 г. излага съображения за неоснователност на подадената жалба. Заявява искане за присъждане на разносните за съдебното производство.

ЗС А. П. – редовно уведомена, не се явява, не се представлява.

Прокурор от С. градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по постъпила Жалба с рег. № ППН-01-862 от 03.12.2020 г , с която И. С. У. уведомява за неправомерно събиране на личните му данни от адв. М. Т. от ГД “Изпълнение на наказанията“ и неправомерно предоставяне на такива от ГД "Изпълнение на наказанията" - Затвор Б. на същия адвокат. В тази връзка подателят на жалбата посочва, че неговата майка - А. П. е предявила срещу него иск за делба на съсобствения им имот, по който е било образувано гр. дело 9478/2019 г. На проведеното на дата 11.11.2020 г. открито съдебно заседание по делото адв. М. Т. - процесуален представител на неговата майка представя молба, заедно с удостоверение, издадено от началника на затвора в [населено място], в което е посочено, че той е осъждан и е изтърпял наказанието си. Посочил е, че адв. М. Т. неправомерно е събрала посочените данни с цел използването им за нуждите на съдебното производство, а ГД "Изпълнение на наказанията" - Затвор Б. неправомерно е предоставила такива на адв. М. Т.. На основание горното е сезирал от Комисията за защита на личните данни с искане да извърши проверка по случая и да наложи предвидените в закона санкции.

С писмо изх. № ППН-01-862(2020)#4/26.01.2021 г., по описа на КЗЛД, адв. М. Т. е уведомена, че по подадената жалба е образувано административно производство, като са изискани допълнителни доказателства. В отговор е постъпило становище (наименувано писмено обяснение) от адв. М. Т., в което е посочено, че е ангажирана като процесуален представител от А. П. - майка на жалбоподателя за образуване и водене на гражданско дело с предмет делба № 9478/2019 по описа на РС - Бургас. Въпросният документ - удостоверение ѝ е предоставен във връзка с делото от майката на У., като се е снабдила с него от ГДИН - Затвор Б.. Този документ е предоставен от

нея, като процесуален представител, по молба на лицето, което представлява. Намира, че от нейна страна не е извършено нарушение и че подадената жалба всъщност цели да и навреди. Допълнително информира КЗЛД, че вече не е процесуален представител на А. П. и е направила искане за нейното конституиране в производството като страна.

С писмо изх. № ППН-01-862(2020)#3/26.01.2021 г. по описа на КЗЛД, на ГДИН е предоставен срок за изразяване на становище и представяне на относими доказателства. В отговор е постъпило становище от ГДИН, в което е посочено, че жалбата е неоснователна, по съображения че според определение на РС - Бургас от 20.02.2020 г. е налице задължение на дирекцията за издаване на удостоверение. Извежда се извод, че получател се явява този, на когото данните са необходими, с цел упражняване на правни претенции.

В отговор на искане, с писмо с вх. № ППН-01-862(2020)#8/05.02.2021 г., РС - Бургас информира Комисията за защита на личните данни, че удостоверението е представено от адв. М. Т., пълномощник на ищцата по делото - А. И. П., на проведеното на дата 11.11.2020 г. заседание. За снабдяването с този документ от ищцовата страна не е постановен съдебен акт, нито е издадено съдебно удостоверение.

На заседание, проведено на 28.07.2021 г. КЗЛД е приела подадената жалба за допустима жалбата и е насрочена за разглеждане в открито заседание на 20.10.2021 г. Като страни в производството са конституирани жалбоподател И. С. У. и ответни страни адв. М. Т. и ГД "Изпълнение на наказанията".

С писма изх. № ППН-01-862(2020)#15/10.08.2021г., изх. № ППН-01-862(2020)#14/10.08.2021г. и изх. № ППН-01-862(2020)#13/10.08.2021г.. страните в производството пред КЗЛД са уведомени, че жалба с рег. №ППН-01-570/20.06.2019г. ще бъде разгледана по същество на открито заседание, което ще се проведе на 20.10.2021 г. от 13:00ч. (л.86- л.90 по делото).

На 20.10.2021 г. е проведено заседание на КЗЛД, на което жалбоподателят и ответната страна ГД "Изпълнение на наказанията", редовно уведомени, не се явяват и не изпращат представител. Ответната страна адв. М. Т., редовно уведомена, се представлява от адв. А. Ч. от САК, който поддържа искането за конституиране на А. П. като страна в производството. С оглед разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от АПК искането на ответната страна адв. М. Т. за конституиране на А. И. П., като заинтересована страна в производството е уважено от КЗЛД, поради което и е определена нова дата за разглеждане на жалбата в открито заседание и са изискани доказателства от страните и трети неучастващи в производството лица, с оглед изясняване на фактите и обстоятелствата по случая.

На 01.11.2021 г. в КЗЛД е постъпила молба с вх. № ППН-01-862#24(20) от адв. М. Т., с която в изпълнение на указанията дадени от КЗЛД, в проведеното открито заседание, са представени адвокатско пълномощно от 24.10.2019г., молба с вх. №276287 от 03.02.2021 г. до Бургаски районен съд по гр. д. №9478/2019 г. и молба с вх. №276257 от 02.06.2021 г. до Бургаски районен съд по гр. д. №9478/2019 г.

С писмо изх. № ППН-01-862(2020)#25/09.11.2021 г. по описа на КЗЛД, А. П. е уведомена, че на заседание проведено на 20.10.2021 г., последната е конституирана като заинтересована страна в производството пред КЗЛД и за датата, на която ще се проведе следващото заседание. Предоставен ѝ е срок за изразяване на становище и представяне на относими доказателства.

На 22.12.2021 г. е проведено заседание на КЗЛД, на което производството е

приключило и е постановено оспорваното Решение №ППН-01- 862/2020 от 16.03.2022 г.

Въз основа на данните по преписката, с оспореното пред съда решение КЗЛД приела за установено, че А. П. е лице, което се намира в родствени връзки с И. У. и до дата 02.06.2021 г. ползва услугите на адв. М. Т., във връзка с образуване и водене на гражданско дело пред РС- Бургас, по реда на глава двадесет и девета от ГПК срещу У., с предмет: делба.

На дата 05.11.2020 г. е подадена молба от А. П. до централен затвор-Б., обективизираща искане за издаване на служебна бележка за престоя на У.- неин син в затвора за периода 2009-2010 г., която е необходима за представянето ѝ пред съдебните власти. Видно от представена квитанция, на 06.11.2020 г. е заплатена сумата 2,00 лева, във връзка с подадена молба за издаване на удостоверение, в която е посочено, че същото следва да се приеме от А. И. П..

На дата 10.11.2020 г. е издадено удостоверение № 2286 от ГД “Изпълнение наказанията“-Затвор Б., в което е посочено, че У. е постъпил в затвора на дата 12.11.2009 г. за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“, в размер на 2 г. и 10 м., по НОХД № 009 г. по описа на ОС- Бургас и че същият е освободен на дата 24.08.2011 г.- условно, предсрочно. В удостоверението е посочено, че същото се издава на жалбоподателя, за да му послужи пред съдебните власти.

На дата 11.11.2020 г. посоченият документ, съдържащ данни за У. в обхват имена, с изтърпяно наказание, е представен с молба от 10.11.2020 г, от адв. М. Т., в качеството ѝ на пълномощник на А. П. на проведено о.с.з. по гр. д. № 9478/2019 г. по описа на РС - Бургас., като за снабдяването със същия от ищцовата страна - А. П. няма постановен съдебен акт или издадено съдебно удостоверение.

По повод издаденото удостоверение У. е сезирал и прокуратурата във връзка, с което РП - Б. постановява отказ да се образува досъдебно производство поради липса на осъществен състав на престъпление по чл.311 от НК.

КЗЛД е приела за безспорно установено, че ответните страни обработват информация за И. У., която попада в приложното поле на понятието “лични данни“, тъй като става дума за “информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице“. Посочила е, че оспорените от У. действия по събиране и предоставяне на лични данни, съставляват действия по обработване на данните.

Приела е също, че при обработката на данните ответните страни имат качеството на администратори на лични данни: М. Т., в качеството си на лице, което упражнява адвокатска професия и представляващо заинтересованата страна в производството - А. П. по образувано гражданско дело пред РС - Бургас и ГД “Изпълнение на наказанията“ в изпълнението на функциите, задачите и правомощията, които дирекцията има по закон, вкл. по чл. 5а, ал. 5 от Закон за администрацията (ЗА) вр. чл. 231, ал. 3 от Закон за изпълнението на наказанията (ЗИН) и чл. 191 от Правилник за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията (ППЗИН). Обосновала е извод, че за ГДИН е налице законово основание за обработване на личните данни на У., предвид факта, че предоставянето на лични данни във връзка с удостоверяване факта на изтърпяно наказание, представлява административна услуга, която по силата на чл. 5а, ал. 5 от ЗА се предоставя от ГДИН, т.е. дирекцията по повод тази услуга действа и като административен орган, съгласно дефиницията на § 1, т.1 от ДР на АПК, който като носител на административни правомощия по силата на законово овластяване извършва административни услуги по смисъла на § 1, т.2, б. “а“ от ДР на ЗАА, но

ГДИН е нарушила принципа на законосъобразността, разписан с разпоредбата на чл. 5, § 1, б. „а“ от Регламент ЕС 2016/679, а именно личните данни да се обработват законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните. В тази връзка КЗЛД е посочила е, че законът предвижда възможност трето лице, каквото се явява А. П. да се снабди с лични данни, съдържащи се в удостоверение за изтърпяване на наказанието, съответно задължение на ГДИН да предостави такива, но при наличието съответните законови предпоставки за това - чл. 113 от НПК, чл. 186 от ГПК, чл. 4, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 3, ал. 1 от Закона за политическата и гражданска реабилитация на репресирани лица, но в производството пред КЛЗД не са представени доказателства за наличието на предвидено в закона право и задължение на ГДИН да предостави данни на У. на едно трето лице.

По тези съображения КЗЛД приела, че с осъществяването на обработване на личните данни на И. У. от ГДИН, свързани с издаване на удостоверение за изтърпяване на наказанието, в което се съдържат личните данни на У. в обем три имена, ЕГН и изтърпяно наказание, чрез предоставянето им на трето лице, при липса на условията за това по чл. 6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679, е нарушен принципа, съдържащ се в нормата на чл. 5, §. 1, б. „а“ от Регламента.

Прието е още, че най-подходяща корективна мярка по см. на чл. 58, § 2 от Регламента е налагането на административно наказание - имуществена санкция, тъй като нарушението е извършено и последиците са налице. Следователно другите корективни мерки не биха могли да постигнат преследваната цел. Имуществената санкция ще има предупредително и възпитателно въздействие на администратора на личните данни.

По тези съображения КЗЛД е приела жалбата за основателна и на основание чл. 58, § 2, буква „и“, във връзка с чл. 83, § 5, буква „а“ от Регламент ЕС 2016/679 с оспореното пред съда решение наложила на ГДИН, административно наказание - имуществена санкция, в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева, за това че на 10.11.2020 г. Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“ е предоставила данни за жалбоподателя в обхват три имена, ЕГН и изтърпяно наказание, на трето лице, при липса на условие за това по чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Решението е съобщено на жалбоподателя в настоящето производство с Писмо изх. №ППН-01-862(2020)/#45 от 16.03.2022г. (л.16 по делото), и е получено от жалбоподателя на 21.03.2022 г., видно от известието за доставяне (л.17 по делото). Жалбата е подадена административния орган на 23.3.2022г.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице, легитимирано да го направи, в качеството на неблагоприятно засегнат адресат. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок-решението е съобщено на жалбоподателя на 21.03.2022 година /л.16 и л.17 от досието на делото/, а жалбата до съда е подадена на 28.03.22 г. /л.6/.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореното решение е издадено е от компетентен орган- КЗЛД. Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон и на Регламент (ЕС) 2016/679.

Тази своя функция Комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД, в редакцията му към постановяване на оспорения акт. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на Комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД Комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Спазена е и разпоредбата на чл. 8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрацията /ПДКЗЛДНА/, която предвижда, че заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон - ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

По твърдението за наличие на съществени нарушения на административно-производствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК, съдът взе предвид следното: Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД, във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1, чл. 30, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника. С решение от проведено заседание, обективизирано в Протокол № 30/28.07.2021 г. /л. 91-94/, жалбата се обявява за допустима /чл. 27 АПК/, конституирани са страните в производството и е предвидено разглеждането на спора по същество /чл. 38, ал. 3 ПДКЗЛДНА/. Законодателят не е въвел конкретни изисквания, на които следва да отговаря лицето, подател на жалбата, напротив - в чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД е използван изразът "всяко физическо лице".

Спазена е разпоредбата на чл. 40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II "Разглеждане на жалби от физически лица" по реда на АПК. На страните в производството е представена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени събраните по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред КЗЛД не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/.

Приложените по делото препис-извлечения на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 28.07.2021 г., 20.10.2021 г. и 22.12.2021 г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника. Решение № ППН-01-862/2020 от 16.03.2022 г., като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 22.12.2021 г., не е постановено при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Възражението за допуснато процесуално нарушение, мотивирано с твърдение, че Комисията неправилно е конституирала ГДИН като ответна страна, е неоснователно. Съгласно чл. 4 §7 от Регламента „администратор“ е всяко физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработване на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. От своя страна § 8 от с.р. предвижда, че „обработващ лични данни“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора. За да бъде определено едно лице като обработващ личните данни от името на администратор на лични данни са необходими две кумулативни условия: първо това лице да е отделен правен субект по отношение на администратора на лични данни и да обработва лични данни от името на администратора. В разглежданият случай тези условия не са налице. ГДИН е специализирана административна структура, юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С., която упражнява пряко ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби. Затворите са териториални служби към ГДИН, в този смисъл тези служби не могат да се разглеждат като обработващи лични данни, тъй като същите са част от структурата на ГД „ИН“.

Оспореният административен акт е постановен в съответствие с материалноправните разпоредби на закона и с целта му, а наведените в обратния смисъл доводи на жалбоподателя са неоснователни.

Приложимият материален закон е този, действал към датата на нарушението-10.11.2020г., т.е. приложими са разпоредбите на Регламент ЕС 2016/679. Определение на понятието „лични данни“, към времето на обработването им от администратора е дадено в чл. 4, § 1, т. 1 от Регламент ЕС 2016/679. Според чл.4, §2 от Регламент ЕС 2016/679 "обработване на лични данни" е всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване. Съдържащите се в удостоверение №2286 данни, в обем - три имена, ЕГН, вид и срок на изтърпяно наказание „лишаване от свобода“ по НОХД №12/2009 г. по описа на ОС- Бургас, представляват лични данни по смисъла на чл. 4, § 1, т. 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679, като информация, отнасяща се до физическо лице, която дава възможност то да бъде идентифицирано с тези специфични признаци.

Издаването на удостоверения за изтърпяване на наказанието, при освобождаването на лишения от свобода, представлява действие по „обработване на лични данни“ по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламента. В процесния случай е безспорно установено, че личните данни на ЗС И. У. са били обработени - издадено е удостоверение № 2286 от служител на ГДИН - Затвор Б., в качеството му на „администратор на лични данни“ по смисъла на чл. 4, § 7 от Регламент ЕС 2016/679, в което са посочени три имена, ЕГН, че е постъпил в затвора на дата 12.11.2009 г. за изтърпяване на наказание в размер на 2 г. и 10 м. л. св. по нохд № 12/2009 г. по описа на ОС - Бургас и че същият

е освободен на 24.08.2011 г.- условно, предсрочно. Посоченото удостоверение е заявено и получено от А. И. П., и е представено с молба от 10.11.2020 г. от адв. М. Т., в качеството ѝ на пълномощник на А. П. на проведено о.с.з. по гр. дело № 9478/2019 г. по описа на РС- Бургас на дата 11.11.2020 г., като за снабдяването със същото от ищцовата страна- А. П. няма постановен съдебен акт или издадено удостоверение. За да е законосъобразно това обработване, следва да е налице поне едно от основанията за допустимост на обработване.

Условията за допустимост при обработване на личните данни са изрично и изчерпателно посочени в чл. 6, § 1 от Регламент ЕС 2016/679, /приложим към датата на осъществяване на нарушението/. Според цитираната разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете. Буква е) на първа алинея не се прилага за обработването, което се извършва от публични органи при изпълнението на техните задачи.

В конкретния случай, по отношение на визираното в чл. 231, ал. 3 от ЗИНЗС и чл. 191 от ППЗИНЗС, задължение на органа да издаде удостоверение за изтърпяно наказание, съдържащо данни за зачетеното предварително задържане, изтърпяното фактически наказание, срока на постановеното помилване, зачетените работни дни или остатъка от наказанието, от изтърпяването на който лишеният от свобода е освободен условно предсрочно, приложение намират основанията за законосъобразност на обработването, посочени в чл. 6, § 1, б. „а“, б. „в“ и б. „д“ от Регламента – „съгласие на субекта на данните“, „обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора“ и „обработването е необходимо при изпълнението на официалните правомощия на администратора на лични данни“.

Следва да се посочи, че съгласно чл. 7, § 1 от Регламента, когато обработването се извършва въз основа на съгласие, администраторът трябва да е в състояние да докаже, че субектът на данни е дал съгласие за обработване на личните му данни, което в конкретния случай не е сторено по отношение на личните данни, съдържащи се в Удостоверение №2286. Такива доказателства в хода както на административното, така и на съдебното производство не са представени.

Правилно административният орган е приел, че не са били налице и основанията по чл. 6, § 1, б. „в“ и б. „д“ от Регламента. За да достигне до този извод, е съобразила, че ГДИН обработва лични данни в изпълнението на функциите, задачите и правомощията, които има по закон, вкл. по чл. 5а, ал. 5 от Закон за администрацията

(ЗА) вр. чл. 231, ал. 3 от ЗИНЗС и чл. 191 от ППЗИНЗС.

Разпоредбата на чл. 191 от ППЗИНЗС предвижда задължение при освобождаване на лицето да бъде издадено удостоверение за изтърпяване на наказанието. В разглежданият случай в удостоверението е посочено, че същото се издава на И. У., т.е. на лицето, което е изтърпяло съответна част от наказанието, но данните по преписката сочат, че заявител на искането за получаване на документа и получател на последния е трето лице, което действа в свое лично качество - неговата майка.

КЗЛД е разгледала и друга възможност, а именно тази, при която едно трето лице, каквото се явява А. П. (в случая), да се снабди с такива лични данни, съответно на това основание да възникне и задължение на ГДИН да предостави такива. Разглеждайки и тази възможност Комисията правилно е приела, че подобна възможност се реализира при наличието на определени законови предпоставки - чл. 113 от НПК, чл. 186 от ГПК, чл. 4, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 3, ал. 1 от Закона за политическата и гражданска реабилитация на репресирани лица, каквито предпоставки не са налице. В този смисъл КЗЛД правилно е приела, че не са налице горепосочените две условия.

При издаването на удостоверения за изтърпяване на наказанието, следва да се запазват и принципите за обработване на лични данни, прогласени в чл. 5 от Регламента. Основен принцип при обработката на лични данни е принципът за законосъобразността. Съгласно чл. 5, § 1, буква а), предл. 1 от Регламента обработването на личните данни трябва да е в съответствие със закона. За да бъде обработването на лични данни законосъобразно, първо, администраторът или третото лице, на което се разкриват данните, следва да преследват законни интереси, второ, обработването на личните данни да е необходимо за целите на преследваните законни интереси и трето, основните права и свободи на лицето, ползващо се от защитата на данните, да нямат преимущество върху преследваните законни интереси (решение от 4 май 2017 г., R. satiksme, C-13/16, EU: C: 2017: 336, т. 28). След като е безспорно, че от страна на ЗС И. У. няма съгласие, съдействие или искане до администратора, следва единственият извод, че обработването на личните му данни е незаконосъобразно, поради което правилно е ангажирана отговорността на ГДИН в производството пред КЗЛД.

В случая, при издаване на удостоверение за изтърпяване на наказанието по чл. 231, ал. 3 от ЗИНЗС и чл. 191 от ППЗИНЗС, свързано с предоставянето му на трето лице - А. И. П., на 10.11.2020 г., съдържащо данни в обем три имена, ЕГН, датата на постъпване в затвора на за изтърпяване на наказание лишаване от свобода в размер на 2 г. и 10 по нохд № 12/2009 г. по описа на ОС - Бургас и че същият е освободен на 24.08.2011 г. условно, предсрочно, безспорно нарушава посочения принцип.

Неоснователен е развитият в жалбата довод, че в случая фактическият състав на нарушението по чл. 5 от Регламента не е реализиран и отговорността на ГДИН е неправилно ангажирана, поради наличието на родствена връзка между лицето, за което се отнасят разкритите данни и лицето, на което последните са разкрити. Самото качеството на роднина (майка) не е достатъчно основание за получаване на достъп до лични данни на физическо лице. В този смисъл дали на това лице са известни или не принципно данни за субекта не е от значение отговорността на ГДИН. Регламентът предвижда редица условия за законосъобразност на обработването, всяко от които предполага конкретна преценка на баланса на интересите на субекта на данните, на администратора, обществения интерес или този на трето лице. За администратор на

лични данни възниква задължение за предоставяне на достъп до тях само по искане на носителя на тези данни (физическото лице, за което те се отнасят), а всяко друго предоставяне следва да се разглежда като обработване по смисъла на § 4, ал. 2 от Регламент (ЕС)2016/679 и трябва да отговаря на условията за законност по § 6 от същия нормативен акт.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че Комисията не е взела предвид обстоятелството, че удостоверението е било необходимо с цел установяване, упражняване или защита на правни претенции, съобразно чл.9, § 2, б. „е“ от Регламента. Чл. 9, §1 предвижда забрана за обработване на специални категории лични данни, а именно разкриващи расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения или членство в синдикални организации, както и обработването на генетични данни, биометрични данни за целите единствено на идентифицирането на физическото лице, данни за здравословното състояние или данни за сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице. Според §2, б. “е“ от с.р. Параграф 1 не се прилага, ако е налице условието обработването да е било необходимо с цел установяване, упражняване или защита на правни претенции или винаги, когато съдилищата действат в качеството си на правораздавателен орган. Наличието на това условие предполага и изисква ГДИН да участва в съответно производство като страна и същата да предоставя доказателства, съдържащи лични данни, за наличието на съществуването на определени факти, които касая упражняването на нейни правни претенции. Процесната обработка е извършена от ГДИН не като страна в производство, а като административен орган и в този смисъл евентуалната необходимост /или липса на такава/ от издаването на посоченото удостоверение на трето лице, за нуждите на водено от това трето лице производство е ирелевантно за отговорността на дирекцията.

Отделно от това цитираният член е неприложим в конкретния случай, тъй като предоставените лични данни на У., в обем три имена, ЕГН и период и вид на изтърпяното наказание, не попадат в посочените в чл.9, § 1 от Регламента специални категории лични данни.

С оглед на изложеното правилно административният орган е квалифицирал извършеното нарушение като такова, извършено в нарушение на чл. 5, § 1, б. „а“ от Регламент 2016/679.

Последното изискване за законосъобразност е за съответствие с целта на закона-чл.146, т.5 АПК-правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел съответства на законоустановената - да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679, както и във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите по ал. 2-чл.1, ал.3 от ЗЗЛД.

По отношение на наложеното на жалбоподателя административно наказание следва да се има предвид, че КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице - субект на данни, както и на обществения интерес.

Правомощията по чл. 58, § 2 от регламента, без това по б. „и“, имат характера на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, предвидено в б. „и“ на чл. 58, § 2 от регламента има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. „а“ - „з“ и „й“ или вместо тях, т. е. изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от посочените в б. „а“ - „з“ и „й“ принудителни административни мерки или да наложи глоба или имуществена санкция или да приложи и някоя от мерките по б. „а“ - „з“ и „й“ съвместно с налагането на административно наказание по б. „и“. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. В конкретния случай съдът намира, че правилно КЗЛД е приела, че в случая е приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент /ЕС/ 2016/679.

По отношение на размера на административното наказание, съдът намира, че размерът на санкцията е несъразмерен с тежестта и продължителността на нарушението, като при определянето му не е взет предвид броя на засегнатите субекти на данни и степента на причинената вреда. Несъмнено всяко неправомерно обработване на лични данни носи вреда на субекта на данните. При определяне на размера на санкцията обаче, административният орган следва добросъвестно и обективно да отчете реалната вреда, която е причинена на засегнатия субект. Принципът на съразмерност е прогласен и в разпоредбата на чл.83, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679, която предвижда, че всеки надзорен орган гарантира, че наложените административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“ за извършени нарушения на Регламента, посочени в §4, §5 и § 6, във всеки конкретен случай са ефективни, пропорционални и възпиращи. Макар ГДИН да е извършило нарушение при обработването на лични данни на ЗС И. У., размерът на наложеното административно наказание „имуществена санкция“ е прекомерен, определен в нарушение на принципите на истинност и съразмерност, установени в чл.6 и чл.7 АПК и в чл.83, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Предвид изложените в оспореното решение съображения, изборът на мярка от КЗЛД се явява подходящ, но размерът на наложената санкция е несъответен спрямо конкретиката на случая, като значително надхвърля необходимото за постигането на тези цели. Размерът на санкцията-5 000 лева е необоснован и несправедлив. Съдът следва да измени обжалваното решение в тази част като намали размера на наложената санкция от 5000 лева на 1000 лева.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за частично основателна- досежно размера на наложеното наказание, а в останалата част неоснователна и недоказана и като такава същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, вр.чл.78, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателно съразмерно на уважената част на жалбата. Защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 150 лева, от които съразмерно на основателната част на жалбата присъжда 30 лева.

Основателно на основание чл.143, ал.3 АПК, съразмерно на отхвърлената част

на жалбата-чл.78, ал.3 ГПК, вр. чл.144 АПК, е и искането на ответника за разноси, чиято процесуална защита е осъществена от юрисконсулт. Съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, от които съразмерно на неоснователната част на жалбата присъжда 120 лева.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, своевременно заявеното искане за присъждане на разноси от ЗС, за която оспореният акт е благоприятен е основателно. И. У. е заявено искане за присъждане на разноси /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, което следва да бъде уважено. Доказаните разноси на ЗС И. У. са в размер на 1200 лева, възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Възражението на жалбоподателя за прекомерност на заплатеното от ответника и ЗС адвокатско възнаграждение /чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК/, съдът намира за основателно, предвид проведеното по делото само едно съдебно заседание, фактическата и правна сложност на делото, която не се отличава от типичната за този вид дела, вкл. обема и качеството на предложената защита и го намалява до минималния установен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г./- 500 лева. Допълнително следва да бъде посочено, че по отношение на ЗС делото няма материален интерес-наложената санкция представлява публично вземане, а не частно вземане в полза на ЗС

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав:

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалбата на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, Решение № ППН-01-862/2020 от 16.03.2022 г. на Комисия за защита на личните данни, в частта по т. 3, с която на основание чл. 83, § 5, б. „а“, във вр. чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679, за нарушение по чл. 5, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 5 000 лева, като я НАМАЛЯВА на 1 000 (хиляда) лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част, като неоснователна.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, да заплати на Комисия за защита на личните данни сумата от 120 /сто и двадесет/ лева, разноси за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, да заплати на И. С. У. сумата от 500 /петстотин/ разноси за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Комисия за защита на личните данни, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието сумата от 30 /тридесет/ лева, разноси за първоинстанционното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: